

Να συντρίψουμε την πολιτική του φόβου. Να επιτεθούμε στον πλούτο. (Μέρος II)

Ηλιόπουλος Νάσος, Καραμάνης Δημήτρης, Σιούτας Ηλίας, Σπυρόπουλος Γιώργος

Προϋπολογισμός του 2013: Αλλοπαρμένοι μεγάλο-ιδεατισμοί· εμφύλιο-πολεμική στρατηγική.

Ο προϋπολογισμός αυτός σε συνδυασμό με το μνημόνιο 3, σφραγίζει τις τάσεις που ανιχνεύτηκαν στο πρώτο μέρος. Η διαλεκτική μεταξύ της συρρίκνωσης του κόστους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης και της ενίσχυσης της κερδοφορίας των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, φαίνεται εξόφθαλμα σε κάθε μέτρο που λαμβάνεται. Συνοπτικά αναφέρουμε :

Κοινωνική Πολιτική χωρίς τελειωμό..

Μόνο για το 2013, προβλέπονται περικοπές στις συντάξεις 3,7 δις (!), αύξηση του γενικού όριου συνταξιοδότησης κατά δυο χρόνια (στα 67) και περίπου ένα δις μειώσεις σε μισθούς του δημοσίου τομέα. Επίσης, 500 εκ. περικόπτονται από την δημόσια υγεία με τα μισά νοσοκομεία και κέντρα υγείας της χώρας να βρίσκονται υπό συνθήκες κατάρρευσης. Καταργούνται τα κοινωνικά και οικογενειακά επιδόματα, από τα οποία προκύπτουν 211 εκατ. Ευρώ. Παράλληλα, φορολογείται το επίδομα ανεργίας και εξισώνονται οι εισφορές των παλαιών και νέων εργαζόμενων του ΙΚΑ. Στον ελεύθερο ανταγωνισμό δοκιμάζεται το προσδόκιμο ζωής των υποτελών τάξεων. Επί μνημονίου 1, ο Παπανδρέου είχε δηλώσει ανοικτά πως η αύξηση στα όρια συνταξιοδότησης γίνεται εξαιτίας του υψηλού προσδόκιμου ζωής. Θυμίζουμε επίσης αυτολεξεί την δήλωση του πρώην υπουργού υγείας κ. Λοβέρδου: "Οι άνθρωποι δεν πεθαίνουνε κιόλας, ζούνε πολλά χρόνια μετά την συνταξιοδότηση τους".

Στο μέτωπο της παιδείας τώρα, 122 εκ. περικόπτονται χωρίς πολλά - πολλά. Το παζάρι κλεισίματος και συγχωνεύσεων νηπιαγωγείων – παιδικών σταθμών, σχολείων και πανεπιστημίων έχει ανοίξει με τους πιο σοβαρούς όρους. Ευτελίζονται οι μισθοί των εκπαιδευτικών-πανεπιστημιακών, ενώ παράλληλα όλες οι βαθμίδες της εκπαίδευσης αδυνατούν να καλύψουν ακόμη και τα στοιχειώδη λειτουργικά τους έξοδα τα οποία περικόπτονται κατά 72 εκ. Τα σχολικά βιβλία παύουν να χορηγούνται δωρεάν. Στο εξής τα χρεώνονται οι γονείς των μαθητών και σε περίπτωση μη επιστροφής πληρώνουν την αξία τους. Ο πολιτισμός και ο αθλητισμός περνάνε στο περιθώριο. 50,6 εκ. ευρώ αφαιρούνται από δαπάνες αθλητικών ομοσπονδιών και κέντρων, μουσείων και θεάτρων. Το σχέδιο τους για την ανάπτυξη του σύγχρονου αναλφαβητισμού προχωράει ακάθεκτο. Η νεολαία εκτός από άνεργη πρέπει να μείνει και αμόρφωτη, να υποτάσσεται ακρίτως στην σκοτεινή κοινωνία που της ετοιμάζουν.

Άμεση φορολογία. Εξαιρούνται τα μεγάλα πορτοφόλια .

Η εικόνα της ταξικής πολιτικής τους, μπορεί να φάνει ανάγλυφα από την διαχείριση της άμεσης φορολογίας. Η κυβέρνηση δηλώνει περήφανη πως καταφέρνει να αυξήσει τα έσοδα

της από την άμεση φορολόγηση κατά 20,8 εκ. ευρώ. Μισή αλήθεια, ένα μεγάλο ψέμα και μια τεράστια αλητεία. Τα παραπάνω έσοδα προέρχονται στην πλειοψηφία τους από την μείωση του αφορολόγητου, από τα 12.000 στα 5.000 ευρώ. Δηλαδή από την κλιμακούμενη φορολόγηση πολιτών που έχουν στην διάθεση τους το 'τεράστιο' ποσό των 400 ευρώ μηνιαίως.

Όμως το μέγεθος της κοροϊδίας δεν σταματάει εδώ. Τα υπόλοιπα έσοδα από άμεσους φόρους μειώνονται κατά 32,4%. Για ποιο λόγο όμως; Επειδή τα δωράκια στους πλούσιους δεν έχουν τελειωμό. Συγκεκριμένα, καταργείται η έκτακτη εισφορά σε σκάφη αναψυχής, σε πισίνες και σε οχήματα μεγάλου κυβισμού. Καταργείται επίσης η έκτακτη εισφορά στις κερδοφόρες επιχειρήσεις και την ίδια στιγμή, σύμφωνα με τις δικές τους προβλέψεις, τα κρατικά έσοδα επί της φορολογίας των κερδών αναμένεται να μειωθούν κατά 40,4%, με τον συντελεστή φορολόγησης των μεγάλων επιχειρήσεων, στα διανεμόμενα και μη κέρδη να κατακυλά στο 19%.

Οι δημόσιες επενδύσεις βρίσκουν πάτο καθώς μειώνονται για δέκατη φορά μέσα σε δυο χρόνια. Πρακτικά για την πολιτική τους θεωρούνται εμπόδιο. Το αντιστάθμισμα της 'κατάργησης' των δημοσίων επενδύσεων έρχεται μέσα από την ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών κάλυψης των κοινωνικών αναγκών. Αυτές θα ικανοποιούνται αποκλειστικά μέσα από την λογική των νέων αγορών, του κέρδους και του αόρατου - ορατού χεριού του ανταγωνισμού. Το κεφάλαιο στην Ελλάδα δεν επιτρέπει πλέον οποιαδήποτε μορφή ανταποδοτικότητας και το κράτος υπακούει, αποσυρόμενο από την καταστατική αυτή υποχρέωση. Η πρόβλεψη τους για το ύψος του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων για το 2013 είναι 850 εκατ. ευρώ, ενώ το 2008 αγγίζει τα 2,7 δις. Ούτε ένα δις ευρώ, με το ΕΣΠΑ να καλύπτει το υπόλοιπο. Το 2014 μάλιστα τελειώνει και μαζί του τα ψέματα..

Ελαχιστοποιώντας την απόσταση μεταξύ δουλειάς και δουλείας, 21ου αιώνα και μεσαίωνα.

Αν συνυπολογίσει κανείς τα ποσοστά ανεργίας, την έκταση της μαύρης εργασίας, το φαινόμενο της 'απασχόλησης λάστιχο' και την γενίκευση της φτώχειας, το συμπέρασμα είναι ξεκάθαρο. Οι εργαζόμενοι καλούνται να δουλεύουν μέχρι να πεθάνουν και να χρειάζονται αλλά 10 χρόνια εργασίας για να βγουν στην σύνταξη. Με άλλα λόγια οι γενναίες διαθρωτικές αλλαγές τους, μας καλούν να πεθάνουμε νωρίτερα. Σε ένα πιο γενικό επίπεδο για τον ρόλο της αριστεράς, η υπεράσπιση της ζωής με αξιοπρέπεια αντί της επιβίωσης περνάει στο στάδιο της υπεράσπισης της ίδιας της ζωής. Η ανθρωπιστική κρίση που μέρα με τη μέρα βλέπουμε να οξύνεται στους δρόμους, δεν αμφισβητεί απλώς την αξιοπρέπεια των κοινωνικά ευάλωτων αλλά την ίδια την φυσική τους επιβίωση.

Η συντριβή του κόσμου της εργασίας προκειμένου να διασφαλιστεί η κερδοφορία του κεφαλαίου, απεικονίζει το πραγματικό πρόγραμμα του ελληνικού καπιταλισμού. Για την επίτευξη αυτού, επιστρατεύονται όλων των ειδών τα όπλα. Οικονομική αφαιμάξη των εργαζόμενων, ανεργία, διαπλοκή του πολιτικού με το οικονομικό κατεστημένο, εργοδοτική

τρομοκρατία, καταστολή σε κάθε υποψία ανυπακοής, διάλυση της παιδείας και αναλφαβητισμός, φασισμός και νεο-ναζισμός με στόχο την διάσπαση της ενότητας των “από κάτω” , γλώσσα του ψεύδους από τα μεγάλα ΜΜΕ.

Να επιτεθούμε στο κεφάλαιο χωρίς δεύτερη σκέψη. Άλλος δρόμος δεν υπάρχει.

Η πολιτική που κηρύσσει τον πόλεμο στην εργατική τάξη και δίνει τα πάντα στο κεφάλαιο πρέπει να ανατραπεί. Ο καπιταλισμός συνεχίζει να παράγει τους νεκροθάφτες του και ειδικά σήμερα, στο έδαφος της παγκόσμιας κρίσης, οι σπόροι του νέου κόσμου μπορούν να ανθίσουν. Άλλος τρόπος για να υπερασπιστεί κανείς τα συμφέροντα των καταπιεζόμενων δεν υπάρχει. Για να υπερασπιστείς τους φτωχούς, πρέπει να επιτεθείς στους πλούσιους και ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ δεν έχει άλλη επιλογή εκτός από το αναλάβει το ιστορικό φορτίο που του αναλογεί και να συγκρουστεί ανυποχώρητα με τον αιώνιο εχθρό, συμφώνα με τις δικές μας αρχές και αξίες.

Αποδέκτες της συγκεκριμένης επίθεσης δεν είναι μονάχα οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα. Ο “προς τα κάτω” επαναπροσδιορισμός των ‘ιστορικών ορίων’ των υποτελών τάξεων έχει ήδη ξεκινήσει για όλες τις χώρες του Νότου. Το σχέδιο των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων δεν επιμένει στο διαχωρισμό μεταξύ Βορρά και Νότου. Το νέο μοντέλο επισφαλούς εργαζομένου που πασχίζει να φτιαχτεί στον ευρωπαϊκό Νότο, δεν είναι ξένο σε μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης. Οι Ειδικές Οικονομικές Ζώνες στο Ανατολικό Βερολίνο στέκονται μάρτυρες της πικρής αυτής αλήθειας. Στόχος τους δεν είναι η παρατήρηση του πειραματόζωου, άλλα να πετύχει το πείραμα της μονόπλευρης λιτότητας σε όλη την Ευρώπη.

Ταξίδι στην ήπειρο της ιστορίας· Πόσα σχέδια είχε ο Λένιν;

Στο διάστημα μεταξύ 10 και 14 Σεπτέμβρη του 1917 ο Λένιν δουλεύει την μπροσούρα του με τίτλο «Η καταστροφή που μας απειλεί και πώς να την καταπολεμήσουμε». Από τις πρώτες μέρες της επανάστασης του Φλεβάρη του 1917 και της ανατροπής του τσάρου η αστική τάξη επέλεξε την μορφή του σαμποτάζ της παραγωγής ως ένα από τα όπλα της ενάντια στα Σοβιέτ. Ειδικά όμως μετά την εξέγερση του Ιούλη και το αποτυχημένο πραξικόπημα του Κορνίλοφ, η δράση αυτή παίρνει οξυμένες μορφές και απειλεί με οικονομική κατάρρευση:

«Τη Ρωσία την απειλεί αναπότρεπτη καταστροφή. Οι σιδηροδρομικές μεταφορές έχουν ξεχαρβαλωθεί σε απίστευτο βαθμό και ξεχαρβαλώνονται όλο και περισσότερο. Οι

σιδηρόδρομοι θα σταματήσουν. Θα διακοπεί η μεταφορά πρώτων υλών και κάρβουνου στα εργοστάσια. Θα διακοπεί η μεταφορά σιτηρών. Οι καπιταλιστές σαμποτάρουν (χαλούν, σταματούν, υποσκάπτουν, φρενάρουν) σκόπιμα και ακατάπαυστα την παραγωγή, ελπίζοντας ότι η πρωτάκουστη καταστροφή θα σημάνει την κατάρρευση της Δημοκρατίας και του δημοκρατισμού, κατάρρευση των Σοβιέτ και γενικά των προλεταριακών και αγροτικών ενώσεων, διευκολύνοντας την επιστροφή στη μοναρχία και την αποκατάσταση της παντοδυναμίας της αστικής τάξης και των τσιφλικάδων.»¹

Η παραμονή της αστικής τάξης στην εξουσία οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην καταστροφή. Μία καταστροφή όμως που ακόμα και μέσα στην φρίκη του πολέμου κάποιοι έχουν την δυνατότητα και τους μηχανισμούς να την μετατρέψουν σε ευκαιρία:

«Σήμερα ο πόλεμος στοιχίζει στη Ρωσία 50 εκατομμύρια ρούβλια την ημέρα. Το μεγαλύτερο μέρος από τα 50 αυτά εκατομμύρια αποτελούν τα "άσπιλα κέρδη" των καπιταλιστών και των δημόσιων λειτουργών, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι συνεννοημένοι μαζί τους. Οι πολύ μεγάλες εταιρίες και τράπεζες, οι οποίες χορηγούν τα δάνεια για τις επιχειρήσεις που αφορούν πολεμικές προμήθειες, βγάζουν εδώ πρωτάκουστα κέρδη, πλουτίζουν ληστεύοντας ακριβώς το δημόσιο» ²

Ο πόλεμος μετατρέπεται σε μία θαυμάσια ευκαιρία συσσώρευσης πλούτου για την ρωσική αστική τάξη. Για να γίνει αυτό όμως περνάει, όπως πάντα, μέσα από την επίθεση στην εργασία. Η τότε ρωσική κυβέρνηση μπροστά στην ανάγκη εξεύρεσης των πόρων που «στοιχίζει» ο πόλεμος επιλέγει τον δημοσιονομικό δρόμο για την υποτίμησης της εργασίας, την έκδοση χρήματος:

«Όλοι ομολογούν ότι η έκδοση χαρτονομίσματος αποτελεί τη χειρότερη μορφή αναγκαστικού δανείου, ότι χειροτερεύει περισσότερο από καθετί άλλο ακριβώς την κατάσταση των εργατών, της πιο φτωχής μερίδας του πληθυσμού, ότι είναι το κύριο κακό της δημοσιονομικής ακαταστασίας. Και τώρα ακριβώς σ' αυτό το μέτρο καταφεύγει η κυβέρνηση Κέρενσκι, που την υποστηρίζουν οι εσέροι και οι μενσεβίκοι!»³

Το σίγουρο είναι ότι αν υπολογίσουμε τον χαοτικό χαρακτήρα της τότε συγκυρίας, επανάσταση στα πλαίσια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, θα μπορούσαν ακόμα να δουλεύονται διαφορετικά σχέδια και στρατηγικές για κάθε ενδεχόμενο. Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η «απλότητα» της μεθοδολογίας και της πολιτικής γραμμής του Λένιν καταφέρνει να ορίσει ένα σημείο αναφοράς. Η απάντηση βρίσκεται σε μέτρα που ως κύριο χαρακτηριστικό τους έχουν τον έλεγχο και τη καταγραφή πάνω στη παραγωγική διαδικασία. Αυτά τα μέτρα έρχονται σε άμεση σύγκρουση με την κερδοφορία του κεφαλαίου, μία σύγκρουση την οποία η Προσωρινή κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να κάνει. Άρα χρειάζεται η ανατροπή της κυβέρνησης και η δημιουργία μιας επαναστατικής

εξουσίας. Η συγκεκριμένη προοπτική φόβισε πρώτα απ' όλους το «αριστερό» κομμάτι της τότε κυβέρνησης:

«Οι εσέροι και οι μενσεβίκοι μας πήραν επάξια την ονομασία τρομοκρατημένοι δημοκράτες, γιατί στο συγκεκριμένο ζήτημα επαναλαμβάνουν όσα λένε οι τρομοκρατημένοι μικροαστοί, δηλαδή πως οι καπιταλιστές θα "πάρουν δρόμο", αν εφαρμόσουμε "πολύ αυστηρά" μέτρα, ότι "εμείς" δεν θα τα βγάλουμε πέρα χωρίς τους καπιταλιστές, πως θα "θιχτούν" ίσως και οι αγγλογάλλοι εκατομμυριούχοι, που ωστόσο μας "υποστηρίζουν", και τα παρόμοια.»⁴

Η κάθε συγκυρία βέβαια είναι μοναδική και θα αποτελούσε τεράστιο λάθος έστω και η υπόνοια περί έτοιμων συνταγών. Λάθος από το οποίο και ο Λένιν προσπαθεί να προστατεύσει με το έργο του:

«Θαύματα δεν γίνονται στη φύση και στην ιστορία, κάθε όμως απότομη στροφή της ιστορίας, μαζί και κάθε επανάσταση, δίνει ένα τόσο πλούσιο περιεχόμενο, αναπτύσσει τόσο απροσδόκητα ιδιόμορφους συνδυασμούς μορφών πάλης και συσχετισμούς δυνάμεων των μαχόμενων, που στο μυαλό ενός φιλισταίου πολλά πράγματα μπορούν να φαίνονται θαύματα.»⁵

Η μεθοδολογία με την οποία διαμορφώνει το πολιτικό πρόγραμμα που υπερασπίζεται ο Λένιν αποτελεί κυρίαρχα μια λογική οργάνωσης και κινητοποίησης του Ρωσικού λαού, δηλαδή μια γραμμή μαζών. Έλεγχος και καταγραφή στη παραγωγική διαδικασία μέσα από τα Σοβιέτ, με ξεκάθαρο πολιτικό αντίπαλο. Η κυβέρνηση χρειάζεται πόρους τους κλέβει από την εργασία, η σοβιετική κυβέρνηση θα βρει πόρους μέσα από την επιστροφή του πλούτου που παράγουν οι εργαζόμενοι, όπως χαρακτηριστικά προτείνει ο Λένιν μέσω της επιβολής προοδευτικού φόρου εισοδήματος «με πολύ μεγάλα ποσοστά φορολογίας για τα μεγάλα και τα πολύ μεγάλα εισοδήματα.» Οργάνωση και κινητοποίηση του λαού, έλεγχος της παραγωγής, επίθεση στον πλούτο. Πως το λέει το σύνθημα: τέρμα πια στις αυταπάτες...

Ο ηγεμόνας του Γκράμσι

Απέναντι στο "κράτος – προστάτη" του κεφαλαίου, ο ΣΥΡΙΖΑ – ΕΚΜ δεν έχει άλλη επιλογή από το να βιαστεί να αναλάβει το ιστορικό χρέος που του αναλογεί. Οι ίδιοι οι εργαζόμενοι άλλωστε μας τραβάνε από το μανίκι, γιατί ξέρουν ότι η ζωή τους εξαρτάται από μια μεγάλη πολιτική και κοινωνική ανατροπή. Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ πρέπει να αναλάβει το χρέος να ανατρέψει μια και καλή την μνημονιακή συγκυβέρνηση και να κάνει το μνημόνιο παρελθόν. Να συγκρουστεί με τον κόσμο του χρήματος, να πάρει την πρωτοβουλία για τις νέες ταξικές μάχες, για πρώτη φορά στο έδαφος του αντιπάλου, με αυτόν στην άμυνα και εμάς

στην επίθεση.

Προσπαθώντας ο Γκράμσι να αναλύσει τη διαμόρφωση καταστάσεων όπου «κοινωνικές ομάδες αποσπώνται από τα παραδοσιακά τους κόμματα», καταστάσεων δηλαδή αντιπαράθεσης «εκπροσωπούμενων και εκπροσώπων» αναφέρεται στην «κρίση ηγεμονίας της άρχουσας τάξης» δίνει δύο λόγους για την δημιουργία της συγκεκριμένης κρίσης:

«είτε γιατί η άρχουσα τάξη απότυχε σε κάποια μεγάλη πολιτική της επιχείρηση που για αυτή είχε ζητήσει ή επιβάλει με τη βία τη συγκατάθεση των μεγάλων μαζών (όπως ο πόλεμος) ή γιατί πλατιές μάζες ... πέρασαν ξαφνικά από την πολιτική παθητικότητα σε μία ορισμένη δραστηριότητα και προβάλουν διεκδικήσεις, που στο αποδιοργανωτικό τους σύνολο αποτελούν μια επανάσταση.»

Στην δική μας περίπτωση μπορούμε να ισχυριστούμε ότι βιώνουμε έναν συνδυασμό και τον δύο λόγων με βαθιές σχέσεις αλληλεξάρτησης. Η αποτυχία του αστικού πολιτικού κόσμου στην «μεγάλη του επιχείρηση», την αντιμετώπιση της κρίσης, προκύπτει και από την «δραστηριότητα» του κόσμου της εργασίας που αντιλαμβάνεται ότι η επιτυχία του προγράμματος περνάει μέσα από την κοινωνική εξαθλίωση του.

Ο Γκράμσι ισχυρίζεται ότι για τον Μακιαβέλι και τους Ιακωβίνους η μεταρρύθμιση του στρατού από μισθοφορικό σε λαϊκό, κάτι που θα οδηγούσε στην «εισβολή» στην πολιτική ζωή «μεγάλων μαζών», αποτελεί προϋπόθεση για την διαμόρφωση μιας νέας «λαϊκής συλλογικής θέλησης». Τα σχεδόν τρία χρόνια μεγάλων κοινωνικών αγώνων, απεργιών-πλατείες-κινήματα αλληλεγγύης, διαδραμάτισαν τον ίδιο ρόλο σε εμάς, έφεραν τις μάζες στο προσκήνιο. Οι κοινωνικοί αγώνες και η πολιτική πρακτική με την οποία τους υπηρετήσαμε έδωσαν στον ΣΥΡΙΖΑ την δυνατότητα να βρίσκεται σήμερα εδώ. Μέσα από μια γραμμή που θα στηρίζεται και θα οργανώνει την λαϊκή συμμετοχή μπορούμε να κάνουμε και το βήμα παραπάνω, να συγκροτήσουμε τον «σύγχρονο ηγεμόνα» που θα συμβάλει στην διαμόρφωση μιας νέας «λαϊκής συλλογικής θέλησης». Να καταφέρουμε όμως να νικήσουμε «ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα που αφορούν το πολιτικό κόμμα» όπως αναφέρει ο Γκράμσι. Το «πνεύμα της συνήθειας». Να μην φοβηθούμε τις μάζες. Ίσως επί αυτού έχουμε κάτι να μάθουμε από την μεθοδολογία των θεμελιωτών της πρώτης διεθνούς. Με τα λόγια του Ένγκελς:

«Όταν η ευρωπαϊκή εργατική τάξη είχε συγκεντρώσει πάλι αρκετή δύναμη για μια νέα επίθεση ενάντια στην κυρίαρχη τάξη, δημιουργήθηκε η Διεθνής Ένωση των Εργατών. Όμως αυτή η Ένωση που ιδρύθηκε αποκλειστικά με στόχο να συνενώσει ολόκληρο το μαχητικό προλεταριάτο της Ευρώπης και της Αμερικής σ' ένα μόνο σώμα, δεν μπορούσε να διακηρύξει αμέσως τις αρχές που είχαν τεθεί στο Μανιφέστο. ... Ο Μαρξ που συνέταξε τούτο το πρόγραμμα ώστε να μείνουν όλα τα κόμματα ευχαριστημένα, είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στην πνευματική εξέλιξη που θα προέκυπτε αναγκαστικά από την κοινή δράση και την αμοιβαία συζήτηση»

Επίλογος: Αν η φτωχή ανθρωπότητα αποφάσισε να γράψει ένα κεφάλαιο, εδώ και τώρα, δεν θα μας ρωτήσει, ούτε θα μας περιμένει.

Ο ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ οφείλει να είναι ταυτόχρονα ο οργανωτής της λαϊκής διαθεσιμότητας αλλά και εκείνος που θα καλεί το λαό στην ανατροπή, όχι με όρους σωτήρα αλλά θέτοντας το πολιτικό πρόγραμμα της κυβέρνησης της Αριστεράς, ως οργανικό κομμάτι ενός πλειοψηφικού και πραγματικά δημοκρατικού ρεύματος ανατροπής που έχει αρχίσει να συγκροτείται τα τελευταία δύο χρόνια.

Η τελική έκβαση αυτής της διαδρομής και η τελική νίκη των δυνάμεων της εργασίας στην Ελλάδα δεν θα κριθεί ούτε από την τεχνοκρατική επάρκεια των ανθρώπων που συγκροτούν το πολιτικό σχέδιο, ούτε από μια αόριστη συζήτηση για την ωριμότητα των συνθηκών για την ανατροπή. Θα κριθεί στα πραγματικά πεδία των αναγκών. Στο πως δηλαδή θα μπορέσει να συμβάλει στην δημιουργία λαϊκών μορφών οργάνωσης που θα ξαναδώσει στον κόσμο πρόσβαση στην εργασία, την μόρφωση την κοινωνική περίθαλψη και το περιβάλλον. Να φτιάξει νέους δεσμούς, στην βάση των κινημάτων, της αλληλεγγύης και της δημοκρατίας στην παραγωγή. Να μας δοθεί επιτέλους το δικαίωμα να οραματιζόμαστε μια κοινωνία όπου θα έρθουν τα “πάνω-κατω”. Να μπορέσουμε να θεωρήσουμε πως η κοινωνία των αναγκών δεν περιγράφεται μόνο στα βιβλία μαρξισμού, αλλά σαν μια δυνατότητα που σε χρόνο ενεστώτα μπορούμε να παλέψουμε.

1 Β.Ι. Λένιν, Άπαντα, Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή, 1986, τ.34, σ.155.

2 Ό.π., σ. 173

3 Ό.π., σ.187.

4 Ό.π., σ.174.

5 Άπαντα τ.31, σ.11.